

ACTUALITAT

CONSELL CATALÀ DE LA MÚSICA CONCERTS DEL JARDÍ DELS TARONGERS

S'ha iniciat el Cicle de Tardor de la temporada 2015-2016 que organitza el Consell Català de la Música a la Casa Bartomeu. En aquesta ocasió la Sala Vila Arrufat va acollir de nou a dues intèrprets que ja ens van agradar molt el curs passat: la flautista Patricia de No i la pianista Cristina Casale i ens ratifiquem en els elogis que els hi vàrem dedicar en aquell concert doncs ens van emocionar per la seva qualitat i domini dels instruments respectius i la seva gran maduresa interpretativa.

Si en aquella ocasió preparaven una gira per països americans ara portaran el seu autèntic art per terres americanes i asiàtiques on, de ben segur, meravelleran el públic que assisteixi als seus recitals.

El control que tenen sobre la flauta travessera, la Patricia, i el piano, la Cristina, els permet enfonsar-se en la interpretació amb una sonoritat de gran bellesa i una expressivitat excelent.

La seva interpretació de les obres de Debussy, Dvorak, Verdi (adaptació d'en Krakamp), Kapustin i Schocker van ser admirables com ho van reconèixer els nombrosos assistents a aquest concert. Va ser tot un luxe.

El divendres 16 d'octubre vam gaudir del segon concert d'aquesta temporada que va estar a càrrec de la soprano Ulrike Haller, que tanta expectació va causar l'any passat, acompanyada en aquesta ocasió al piano per l'afamat intèrpret Josep Surinyac.

Si la passada temporada va assolir un importantíssim èxit en aquesta ocasió, m'atreveria a dir que encara el va superar, especialment per la complexitat del repertori i la seguretat amb que el va afrontar. De veu potent i ampli registre hi va afegir la ductilitat dels temes tractats amb les difícils obres de Shumann, Richard Strauss, Franz Liszt, George Bizet, Erich Korngold i Richard Wagner, al que va afegir Toldrà per agrair els aplaudiments.

Però això potser no hagués estat igual sense el magnífic acompanyament de Josep Surinyac, recolzant i donant suport a la veu amb una àmplia gama de matisos pianístics que arrodonien una gran i conjunta actuació. Ben demostrat va estar amb la resposta del públic que va fer justícia a aquesta actuació.

El darrer concert del mes d'octubre, divendres 23, va ser el torn de l'actuació del jove pianista Carles Font i Turon, amb estudis al Rimsky-Korsakov de Sant Petersburg, a l'Isaac Abeniz, de Girona i amb la llicenciatura a l'ESMUC.

Què podem dir d'aquest concertista? Que amb el suport d'una excel·lent tècnica ens va oferir un concert ple de matisos i de subtils detalls interpretatius que tingueren el més expressiu reconeixement del públic assitent.

El concert estava conformat per obres de Beethoven, Debussy i Samuel Barber als que afegí, fora de programa, la deliciosa sardana "Jury" de Juli Garreta, molt ben acollida pels espectadors a aquest acte.

Carles Font actualment combina la seva activitat concertística amb la pedagògica.

CONCERT D'HOMENATGE A LLUÍS COMPANYS

La Comissió de la Dignitat va organitzar, a la Sala Oval del Museu Nacional d'Art de Catalunya, un concert en record de l'assassinat del Primer President del Parlament de Catalunya, ministre del Govern Espanyol i President de la Generalitat de Catalunya Lluís Companys i Jover el 15 d'octubre de 1940 als jardins del Castell de Montjuïc en el que prengueren la paraula la secretaria de la Comissió recordant aquests fets i donant pas als rapsodes Carles Sala i Sílvia Bel llegint textos de renombrats poetes catalans i amb l'actuació de l'Orquestra Simfònica de l'ESMUC sota la direcció d'en Daniel Mestre.

Hem de començar dient que, per acústica, no és aquest el millor lloc per a fer concerts d'aquesta envergadura (ja vàrem fer aquesta mateixa reflexió

en el concert dedicat al Joan Manén el passat 20 de juny) doncs les condicions de l'edifici fan difícils la coordinació de volums entre la corda i el vent, i en aquesta ocasió va succeir el mateix, especialment segons a quina distància s'està de l'orquestra.

En aquest concert es van interpretar l'Obertura "Egmond" de Ludwig van Beethoven, "Facècia" de Ricard Lamote de Grignon, el final de "La presó de Lleida" de Jaume Pahissa i la "Marxa fúnebre de Siegfred" del "Capvespre dels déus" de Richard Wagner.

Personalment, i això són simplement gustos personals, vaig trobar en general els "tempos" excessivament lents i poc expressius, diríem "molt acadèmics" especialment pel que fa a les obres de Beethoven i Wagner. Menció apart farem de les obres de Ricard Lamote de Grignon "Facècia" obra complexa, molt interioritzada i amb un excel·lent treball de composició, que valdria la pena escoltar altres vegades per assaborir tot el que en ella es diu, i és molt. Hem de fer notar que aquesta obra la va finalitzar en Ricard Lamote pocs dies abans de l'inici de la guerra incivil, fent-se la seva estrena el 12 de juny de 1938 al Palau de la Música i mostra la preocupació en l'avenir.

De Jaume Pahissa no cal dir ara el seu potent domini en el treball orquestral que queda força demostrat en aquesta "Presó de Lleida" per la seva complexitat i densitat instrumental. En aquesta obra van intervenir les veus del cor format per cantaires de diverses entitats corals fent un contrapunt eteri amb la melodia de la cançó popular. Aquesta obra, estrenada el 1906, es va interpretar sota la direcció del seu autor a l'Argentina en l'acte d'homenatge que immediatament es va fer al saber la notícia de la mort del president Companys.

Tot i seguir reincidint en la nostra tesi en favor de la recuperació dels nostres autors i de la nostra música hem de dir